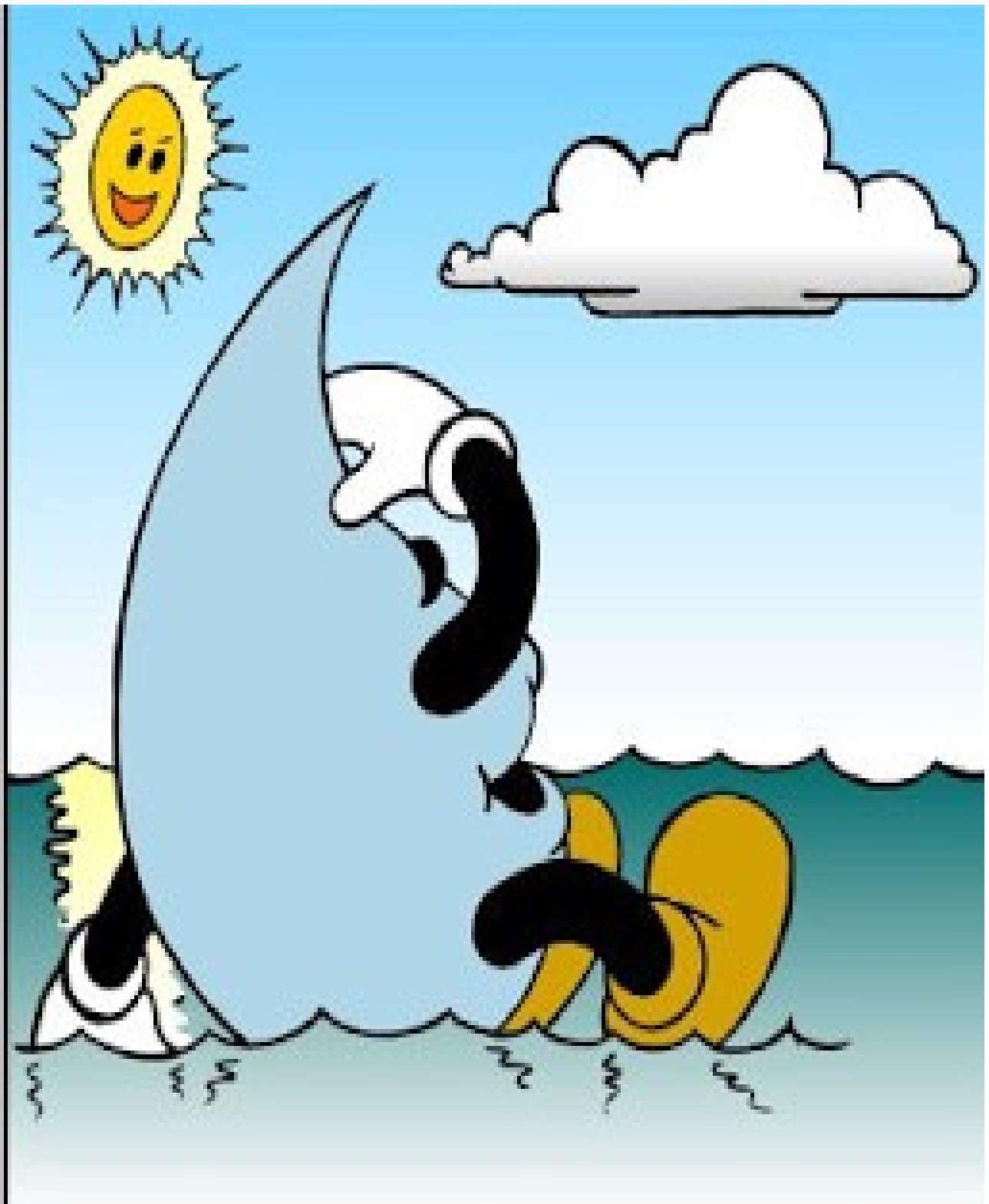

Μια φορά ήταν ο Νούλης ο Σταγονούλης, μια μικρή σταγόνα βροχής, που ζούσε με την οικογένειά του στα νερά μιας μεγάλης θάλασσας. Περνούσε υπέροχα κάνοντας αυτό που του άρεσε περισσότερο απ'όλα, να επιπλέει στην επιφάνειά της! Ένα πρωινό, ξαπλωμένος όπως ήταν, κοίταξε ψηλά και χαμογέλασε στον φίλο του τον κύριο Ήλιο, που μόλις είχε ξυπνήσει...

Όσο περνοῦσε η ὥρα και η μέρα, ο κύριος Ἡλιος
ανέβαινε ψηλότερα και ψηλότερα στον ουρανό.
Ο Νούλης ο Σταγονούλης ζεστάθηκε, ζεστάθηκε πολύ!
"Είμαι ζεστός! Ουφ! Έσκασα!", εἶπε αναστενάζοντας.

Ξαφνικά, ο Σταγονούλης είδε ένα σύννεφο να ταξιδεύει στον ουρανό. "Αυτό το σύννεφο φαίνεται τόσο χαρούμενο εκεί ψηλά κι εγώ εδώ κάτω ζεσταίνομαι πολύ... Μακάρι να μπορούσα να πετάξω κοντά του και να δροσιστώ".

Και πριν προλάβει καλά καλά να το σκεφτεί,
άρχισε να πετάει! Ψηλά, ψηλά, όλο και πιο ψηλά
στον ουρανό, στο σύννεφό του.
Ο Σταγονοόλης είχε πια μεταμορφωθεί σε αόρατο ατμό!
Εξατμίστηκε... όπως θα έλεγαν οι μεγάλοι.

Σύντομα, προσγειώθηκε στο σύννεφό του.
Καθώς κατέβαινε, μια άλλη σταγόνα που βρισκόταν
ήδη εκεί, τον εντόπισε με το τηλεσκόπιό της.
"Έφτασα!", φώναξε χαρούμενος ο Σταγονούλης.

“Λοιπόν, ήρθες για το ταξίδι μας, ε;”, είπε η άλλη σταγόνα.

“Οι άνθρωποι με χρειάζονται, Καπετάνιε!”.

“Πώς σε λένε μικρέ;”.

“Είμαι ο Νούλης ο Σταγονούλης και ήρθα για να δροσιστάω!”, απάντησε με λαχτάρα η μικρή μας σταγόνα.

“Από πού μας ήρθες μικρέ;”, ρώτησε ο Καπετάν Αλιόρας.
Ο Σταγονούλης έσκυψε στην άκρη του σύννεφου
και με το χέρι, τού έδειξε κάτω στη θάλασσα.
“Ήμουν ξαπλωμένος στο νερό εκεί!”, είπε.

“Βλέπεις αυτά τα σύννεφα εκεί πέρα;”, ρώτησε ο Καπετάν Αλμόρας. “Ναι! Αλλά γιατί δεν είναι ολόλευκα σαν το δικό μας;”, απόρησε ο Σταγονούλης. “Έχουν μαυρίσει επειδή στεναχωριούνται που γέμισαν από σταγόνες που βρέθηκαν εκεί για να δροσιστούν. Ναι! Τώρα τα σύννεφα ετοιμάζονται να ανοίξουν τις πόρτες τους για να τις διώξουν!”, είπε ο Καπετάνιος.

“Αν τα πράγματα δυσκολεύουν, να είσαι έτοιμος να εγκαταλείψεις το σύννεφο!”, είπε ο Καπετάν Αλιώρας.
“Μάλιστα Καπετάνιε!”, απάντησε ο Νούλης ο Σταγονούλης.
“Άλλωστε, θα ήταν διασκεδαστικό αν πήγαινα μια βόλτα στα βουνά που βρίσκονται εκεί κάτω”.

Δεν πρόλαβε καλά καλά ο Καπετάνιος να προειδοποιήσει τον Σταγονούλη και τα πράγματα άρχισαν να δυσκολεύουν... Το σύννεφο από αλάλευκο που ήταν, άρχισε να μαυρίζει και να χοροπηδά στον ουρανό. Τότε ο Σταγονούλης, χωρίς να χάνει χρόνο, γύρισε, χαιρέτησε τον Καπετάνιο και ετοιμάστηκε να πηδήξει...

Πηδώντας από το σύννεφό του, ο Νούλης ο Σταγονούλης μεταμορφώθηκε σε βροχούλα με προορισμό του το πιο κοντινό βουνό.

“Γεια σου μικρέι Καλό ταξίδι!”, φώναξε ο Καπετάν Αλμύρας, βλέποντάς τον να απομακρύνεται...

Καθώς έπεφτε ο Σταγονούλης, βλέπει ένα ρυάκι να ξεπροβάλλει μέσα από τα δέντρα στην πλαγιά ενός βουνού. "Αυτό θα ήταν ένα πολύ μαλακό μέρος για να προσγειωθώ! Σαν πούπουλο θα πέσω!", σκέφτηκε.

Όμως ο Σταγονούλης, αντί να πέσει στο ρυάκι που υπολόγιζε...προσγειώθηκε πάνω σ'ένα δέντρο που απλωνόταν δίπλα του! Πηδώντας από κλαδί σε κλαδί, έσταζε νερό σε όλη τη διαδρομή προς το έδαφος. "Όσοοοοοοουουουουουου! Πέφτω!", φώναξε ο Νούλης, ο μικρός Σταγονούλης.

Γλιστρώντας πάνω σ'έναν βρόχο, με μιας πέφτει
στο ρυάκι που είχε δει από ψηλά.
"Ουάου! Αυτή πρέπει να είναι μια διασκεδαστική βόλτα,
θα έχει πολύ πλάκα!", είπε γελώντας ο Σταγονούλης.

Η βροχή σταμάτησε. "Ασασασαχ!", είπε χαρούμενος. Τώρα πια έπλεε στην επιφάνεια του νερού και ανέπνεε τον καθαρό αέρα και την μικροδιά των πεύκων.

"Αυτή είναι η ζωή!", αναστέναξε ο Νούλης ο Σταγονούλης...

Βρήκε ένα φύλλο να επιπλέει δίπλα του και σκαρφάλωσε πάνω του. Έπειτα το ρυάκι του Νούλη άρχισε να κινείται όλο και πιο γρήγορα και να απλώνεται. Τώρα πια είχε γίνει ένα μεγάλο ποτάμι. "Πόσο συναρπαστικό είναι!", σκέφτηκε ο Σταγονούλης.

Και το ταξίδι της μικρής μας σταγόνας συνεχίζεται...